

Hyppy kateissa

Toni Niemisen hyppy oli totaalisesti kateissa. Hän itse muisti nähneensä sen viimeksi Lahden hiihtostadionin miesten pukuhuoneessa, mutta vaikka paikka koluttiin kissojen ja koirien kanssa moneen kertaan, Tonin hyppyä ei sieltä löytynyt.

– Oletko sinä nyt aivan varma, että sinä jätit sen sinne, tiedusteli valmentaja moneen kertaan, mutta eihän Toni tietysti voinut aivan varma olla, hän vain muisteli niin. Siksi ei uskallettu syyttää muitakaan Tonin hypyn varastamisesta. Ei sitä havaittu ainakaan kenenkään käyttävän, sillä menestys oli surkeaa kautta linjan.

Eihän siinä muuten niin suurta vahinkoa olisi tullut, mutta kun se oli monen mielestä maailman paras V-tyylinen. Poika oli sen itse värkännyt vähistä tarpeista jo pienenä, ja sillä hän oli menestynyt erinomaisesti edellisenä talvena. Vaikka se oli jo vähän vanha, se oli edelleen parempi kuin pussillinen sponsoroituja.

Saksan-Itävallan mäkiweekko läheni uhkaavasti, mutta hyppy pysyi kateissa. Väliin jo ajateltiin lainata Matti Nykäsen hyppyä, mutta ei siitäkään mitään tullut, sillä Matti käytteli sitä itse vielä silloin tällöin. Sitä paitsi se ei ollut edes V-tyylinen.

Kovasti piireissä päiviteltiin, miten voi hyppy noin kadota, vieläpä niin nuorelta ja kiltiltä pojalta kuin Toni oli. Sen olisi vielä ymmärtänyt, jos se olisi jäänyt ryyppyreissulle tai vieraisiin naisiin, tai tipahtanut kapakkatappelussa, mutta mihinkään sellaiseen Toni ei ollut ikipäivänä syylistynyt.

Kun viimeinenkin toivo tuntui jo kadonneen, Toni lähti allapäin ajelemaan uudella autollaan satunnaiseen suuntaan unohtaakseen murheensa. Ikään kuin ei olisi muuten ollut tarpeeksi surkeaa, hän törmäsi ratsiaan heti portinpielessä. Jepet olivat olleet vaanimassa, mahtaisiko Toni lähteä autollaan ajelemaan muualle kuin mäki kisoihin. Hän oli nimittäin saanut ajokortin alaikäisenä juuri sillä edellytyksellä, että ajaa vain kilpailumatkoilla.

– Ja kisoihinkos se sankari on menossa? virnuili nuorempi konstaapeli, joka varsin hyvin tiesi, että Tonin hyppy oli kadonnut.

– Tuota, joo, jos vain sattuu kisat kohdalle, poika sopersi hädissään.

– No jospa sitten katsotaan vähän sitä hyppyä niinku todisteeksi, hirnui pollari nauttien että nyt hän sai sen kiikkiin.

– Herrat ovat hyvät ja etsivät, Toni lannistui.

Herrat riemastuivat entisestään päästessään auton kimppuun muka hyppyä etsimään. Ensin avattiin konepelti, sitten takaluukku, vararengastakin kurkistettiin, ja vahingonilo sen kuin yltyi. Mutta sitten, yhtäkkiä, kun poliisit alkoivat heitellä penkkejä pihalle, Tonin hyppy löytyi! Se oli raukka jotenkin luiskahtanut takapenkin rakoon ja nyhjötti siellä täysin käyttökuntoisena.

Kylläpä siitä riemu syntyi! Toni säästyi sakoilta, ajaa hurautti lähimpiin kyläkilpailuihin, voitti siellä ja jatkoi saman tien Saksan-Itävallan mäkiweekolle, missä hän niinikään voitti kaikki osakilpailut. Suomen maine oli pelastettu valppaiden poliisien ansiosta.

